

med Hensyn til Havnene udenfor Njøbenhavn, godtgjøres ogsaa ved Bemærkningerne til nærværende Lovforslag, hvor det hedder: „at der aldeles ingen Trang er til nye almindelige Bestemmelser, sigtende til Overholdelse af Orden og Forebyggelse af Fare ved Havnenes Benyttelse, idet Forholdet i saa Henseende paa de fleste Steder er ordnet paa en fuldstændig tilfredsstillende Maade.“

Eiheller den fastsatte Straffebestemmelse kan det anses for aldeles paatrængende, at bestemme ved en provisorisk Lov, om end dennes Udstedelse iøvrigt havde kunnet anses for berettiget; thi i den korte Mellemtid, der vilde hengaa, inden en saadan Lov kunde vinde den hele Lovgivningsmagts Bifald, vilde Domstolene vistnok lettelig i forekommende Overtrædelsestilfælde have fundet passende Straffe i Forhold til Forseelsen. Men det er jo dog en Selvfølge, at det ikke kan være tilladeligt at gaa videre i en foreløbig Lov end til, hvad det særdeles paatrængende Tilfælde gjør uomgængelig nødvendig.

Efter at den vedkommende Minister paa given Anledning ikke har fundet Opfordring til at søie Dplysninger til de alt foreliggende, kan Udvalgets Flertal ikke erkjende, at Indenrigsministeren har været berettiget til at anvende Grundlovens § 25 ved denne Leilighed, saaledes som han har gjort. Da der nu i den seneste Tid er hørt foruroligende Udtalelser fra flere Sider om den Lethed, hvormed man formentlig skulde kunne bringe den nævnte Grundlovsparagraf i Anvendelse og da Thinget derhos forud officielt havde udtalt sin Mistillid til Ministeriet, saa har Udvalgets Flertal fundet sig forpligtet til at afgive den uforbeholdne Erklæring, at det ikke kan billige Udstedelsen af den foreløbige Lov af 10de April d. A., og skal i saa Henseende forbeholde Thinget, hvilke Skridt det i saa Henseende maatte finde hensigtsmæssige.

Udvalgets Mindretal (Sad og Niemestad) kan ikke finde den af Flertallet udtalte Misbilligelse af den foreløbige Lovs Udstedelse tilstrækkelig begrundet. Mindretallet antager nemlig, at der ikke foreligger Noget, som kan berettige til en Underkjendelse af Ministeriets Skjøn om, at der virkelig har været en paatrængende Nødvendighed for at faae nye Bestemmelser, der kunde sikke Samfundet særlig mod den Fare, der trueede det fra Stenolietrafikken i Havnene. Det er i de Motiver, hvormed Udkastet ifjor var ledtaget (sfr. Rigsdagstidenden Tillæg A. Sp. 2163 ff.), udviklet, at de hidtil gjældende Bestemmelser ikke i saa Henseende ydede tilstrækkeligt Værn og navnlig udelukkede Anvendelsen af Straffebestemmelser af den fornødne Strengthed. Den Omstændighed, at man ikke tid-

ligere var bleven opmærksom paa denne Fare, kunde nu aabenbart ikke afgive nogen Undskyldning for at undlade at træffe de fornødne Foranstaltninger, efter at Diet var aabnet derfor. Maatte det nu saaledes erkjendes, at der var paatrængende Nødvendighed for at gribe ind i dette Forhold, forekommer det Mindretallet, at det for Regeringen maatte ligge nærmest, og navnlig var mest hensynsfuldt over for Rigsdagen, at udstede den foreløbige Lov netop i den Skikkelse, hvori Udkastet af det Thing, der senest havde haft det under Behandling, var vedtaget, og i hvilken der var en høj Grad af Sandhynlighed for, at det vilde være blevet endelig vedtaget, naar Samlingen var bleven fortsat. Der er imidlertid imod Udstedelsen af den foreløbige Lov anført en Betragtning, som Mindretallet ikke vil frakjende Betydning, nemlig den, at den samme paatrængende Nødvendighed, der ved Lovens Udstedelse var forhaanden, allerede under Rigsdagens Samling kunde ses at være tilstede; thi det maa indrømmes, at der ikke i den efter Rigsdagens Slutning forløbne Tid er indtruffet Noget, der forandrede Stillingen. Under sædvanlige Forhold vilde dette forekomme Mindretallet at maatte gjøre Udstedelsen af den foreløbige Lov utilstede; men man tror, at Enhver, der gjør sig Forholdene ved den sidste Rigsdags Slutning nærværende, vil erkjende, at det ikke vilde have været i Samklang med Stemningen hos det overveiende Antal Rigsdagsmedlemmer, om man for det her omhandlede Anliggendes Skyld havde maattet lade Rigsdagen paany træde sammen efter Paaste.

Det foreliggende Lovforslag foreslaas udvidet til at gjælde ogsaa for Rhede, samt Kanaler og lignende Seiløb, hvorhos det i 3die Linie efter „Havne“ indkomne Bindetegn maa udgaa.

Derhos finder Udvalget Anledning til at henstille til Indenrigsministeren, hvorvidt han maatte finde det hensigtsmæssigt, at Bestemmelserne i Reglementerne, for saa vidt de angaa flere eller færre af efternævnte Forhold, i Almindelighed stilles i følgende Orden:

1. Forholdet ved Fartøiets Ankomst og dets Afreise, i Særdeleshed Bestemmelse om, til hvem Føreeren af et til Havnen eller Landingsbroen ankommet Fartøj strax har at henvende sig for at faae Liggeplads anvist til dette og Liden, i hvilken det maa beholde samme;
2. Fortøiningens Maade og Midlerne dertil;
3. Brug af Signaler ved forefaldende Leiligheder;